

ВОРОНИ З ДВАДЦЯТЬ ПЕРШОГО СТОЛІТТЯ

Живуча байка, начебто на світі
Аж триста літ жила колись ворона,
Отож криловська теж могла б прожити,
Але дізнайся!.. Каркає ще й чорна...

А хоч лисиці не живуть так довго,
Нова он під ялиною співає,
Розпушуючи хвіст, немовби тогу,
Старається, ворону вихваляє.

Все той же сир приваблює у дзьобі,
Лиш каркнеш раз, і вже пиши пропало.
Не допоможе порятунку й пробі,
Меткіші схоплять те, що вже упало.

Та про ворону здавна кажуть люди,
Що, буцімто, у неї дар віщунки,
Тому, дивись, і розум може бути □
Запам'ятає, ще й зведе рахунки.

Лисичка вже облизується ласо □
Чекає, що дурепа дзьоб роззявить,
На лапки нетерпляче піднялася,
Аби момент удачі не проґавить.

Від нетерпіння пильність притупилась,

Лисичці раптом лягнуло на носа,
Аж паща по інерції розкрилась,
Як, бідна, глянула на ніс свій косо.

Не сир упав, здогадуєтесь, друзі?
(а то мені б хотілось промовчати),
Нехай катюзі буде по заслугі,
А нам приємно буде що згадати.

Ворони в двадцять першому столітті,
Себе вже не дозволять ошукати,
Бо їх навчило довге лихоліття,
Зневірилися манної чекати.

Прошу і вас, не шийтесь вкотре в дурні,
Не дайте знов лисиці кепкувати,
Коли врахують голос ваш із урни,
Бо проворонивши, прийдеться жалкувати.

Дата написання вірша: 2021-01-14